

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3499/2019
14.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужених ГГ, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и ДД, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ГГ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 565/19 од 17.04.2019. године, у седници одржаној 14.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ГГ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 565/19 од 17.04.2019. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ГГ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 565/19 од 17.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 860/17 од 06.12.2018. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности Основног суда у Сомбору. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца. Ставом трећим изреке обавезани су тужени да тужиоцима солидарно исплате и то: тужиоцу АА за период од 01.01.2015. године до 31.08.2015. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 32.311,63 динара на име главнице са законском затезном каматом почев од 17.07.2018. године па до исплате и 12.206,51 динара на име законске затезне камате, као и на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 8.455,60 динара на име главнице са законском затезном каматом почев од 17.07.2018. године па до исплате и 3.211,36 динара на име законске затезне камате, те да тужиоцу солидарно исплате за период од 01.09.2015. године до 01.12.2017. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 105.234,20 динара на име главнице са законском затезном каматом почев од 17.07.2018. године па до исплате и 20.845,37 динара на име законске затезне камате, као и на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 28.537,65 динара на име главнице са законском затезном каматом почев од 17.07.2018. године па до исплате и 5.572,92 динара на име законске затезне камате; тужиоцу ББ за период од 01.01.2015. године до 31.08.2015. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 34.064,39 динара на име главнице са законском затезном каматом почев од 17.07.2018. године па до исплате и

13.026,72 динара на име законске затезне камате, као и на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 8.455,60 динара на име главнице са законском затезном каматом почев од 17.07.2018. године па до исплате и 3.211,36 динара на име законске затезне камате, те да тужиоцу солидарно исплате за период од 01.09.2015. године до 01.12.2017. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 111.443,71 динара на име главнице са законском затезном каматом почев од 17.07.2018. године па до исплате и 21.494,71 динара на име законске затезне камате, као и на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 28.537,65 динара на име главнице са законском затезном каматом почев од 17.07.2018. године па до исплате и 5.572,92 динара на име законске затезне камате; као и тужиоцу ВВ за период од 01.01.2015. године до 31.08.2015. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 34.420,34 динара на име главнице са законском затезном каматом почев од 17.07.2018. године па до исплате и 13.153,37 динара на име законске затезне камате, као и на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 8.455,60 динара на име главнице са законском затезном каматом почев од 17.07.2018. године па до исплате и 3.211,36 динара на име законске затезне камате, те да тужиоцу солидарно исплате за период од 01.09.2015. године до 01.12.2017. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 109.610,64 динара на име главнице са законском затезном каматом почев од 17.07.2018. године па до исплате и 21.232,49 динара на име законске затезне камате, као и на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 28.537,65 динара на име главнице са законском затезном каматом почев од 17.07.2018. године па до исплате и 5.572,92 динара на име законске затезне камате. Ставом четвртим изреке обавезани су тужени да тужиоцима солидарно накнаде трошкове поступка од 189.981,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 565/19 од 17.04.2019. године, ставом првим изреке делимично је преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени ГГ да исплати тужиоцима утврђене износе накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године до 01.10.2017. године са припадајућим затезним каматама, а одбија се захтев тужилаца за наканду трошкова поступка преко 168.981,00 динара до 189.981,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, жалбе тужених су одбијене у преосталом делу и првостепена пресуда потврђена у преосталом делу. Ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог ДД за наканду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ГГ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење

права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном пресудом, одлучено је о исплати тужиоцима трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, те су тужени солидарно обавезани да наведене накнаде плате тужиоцима за период од 01.01.2015. године до 31.08.2015. године, за период од 01.10.2017. године тужени ДД обавезан да наведене накнаде плати тужиоцима, док је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени ГГ да исплати тужиоцима утврђене износе накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године до 01.10.2017. године са припадајућим затезним каматама. О овом праву тужилаца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужених, као изузетно дозвољеним, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате тужиоцима на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 01.12.2017. године, а поднеском од 10.09.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора по ревизији туженог ГГ у односу на тужиоца АА је 56.185,10 динара, у односу на тужиоца ББ 58.758,07 динара, а у односу на тужиоца ВВ 59.240,67 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представљају динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по измењеном члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у конкретном случају се наведена законска одредба не може применити. Преиначење првостепене пресуде је у корист ревидента па он нема правни интерес да ревидира на део другостепене пресуде којим је преиначена првостепена пресуда. И у ситуацији када је ревизија дозвољена за преиначени део првостепене пресуде та дозвољеност не повлачи дозвољеност ревизије и у делу где је првостепена пресуда потврђена од стране другостепеног суда. Стога изјављена ревизија са разлога из чл. 403 ст.2 ЗПП није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић